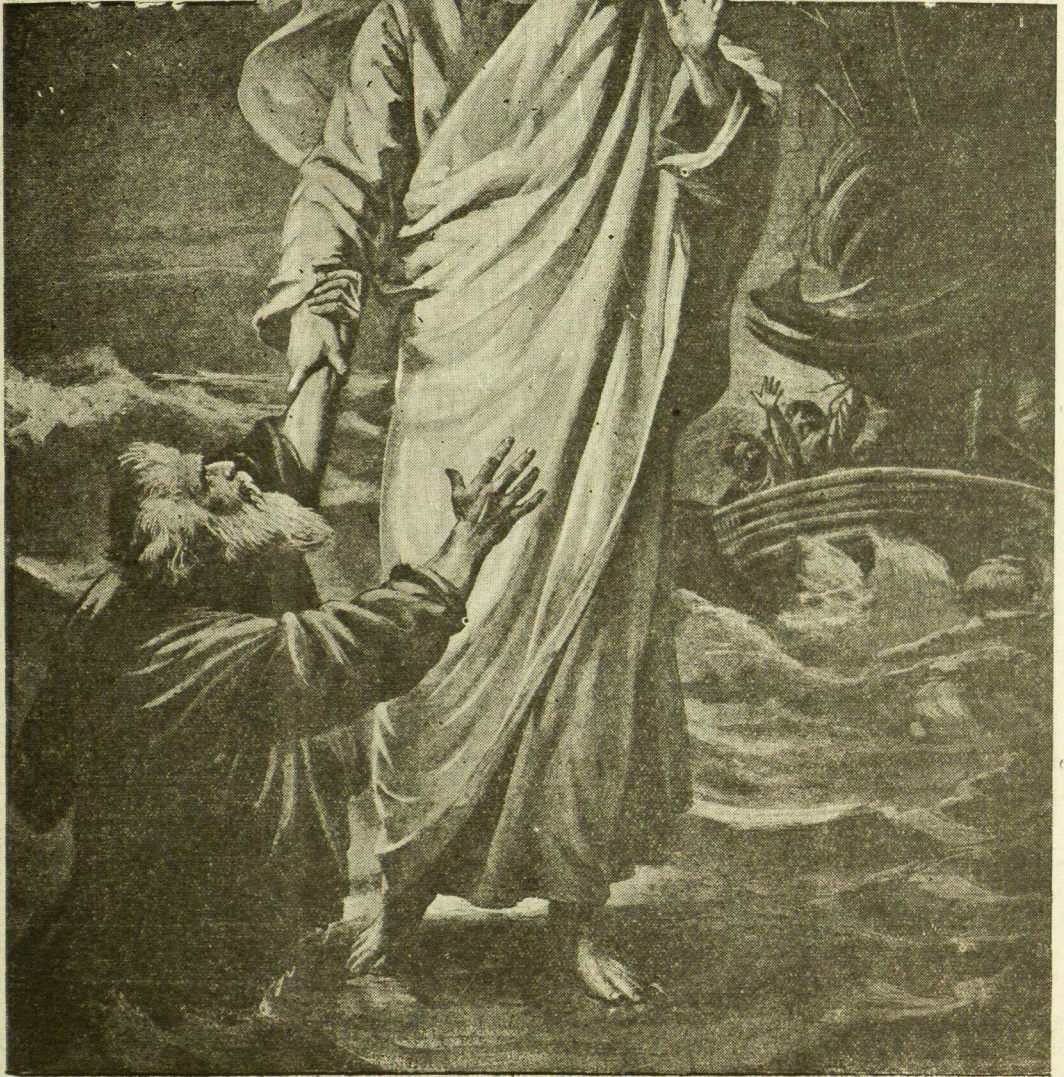

LATVAS

No. 28. Metai VII

Liepos-July 9, 1927

БССР valst.
respublikānē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

V SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I PETR. 3, 8-15.

MYLIMIAUSIEJI: bukite visi vienos minties, užjaučią, mylėkite brolius, bukite gailėstingi, romūs, nuolankūs; neatšilyginkite pikto už piktą, nes tam esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą. Nes kas nori mylėti gyvenimą ir gerų dienų matyti, tegul sulaiko savo liežuvį nuo pikto ir tegul jo lupos nekalba vyliaus; tegul iis nusigrežia nuo pikto ir tegul daro gera, teieško ramybės ir tegul ją seka; bet kurs jums kenktų, jei uoliai stengtųsi daryti gera? Bet jei ir turėtumėte ką kentėti dėl teisybės, jus esate palaiminti. Nebijokite jų gąsdinimo ir nenusitokite ramybės. Laikykite Viešpatį Kristų šventą savo širdyse.

E v a n g e l i j a .

MT. 5, 20-24.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokytiniam: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jus neįeisite į dangaus karalystę. Jus girdėjote, kad seniesiems pasakyta: Nežmuši, kas gi užmuštų, bus smerktinas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas, teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproty; bus smerktinas į pragaro ugnį. Todėl, jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.

HAVANA, Kuba. — Arkivyskupas Caruana, Apaštalinis Delegatas Antilų saloms ir Meksikai, išvyko į Guatemala respubliką oficialiai vizituoti ten Bažnyčią. Jis yra apaštalinis administratorius Guatemala City vyskupijos.

MENLO PARK, Cal. — Šv. Patriko seminarijos 65 klierikai tomis dienomis vyksta į San Francisco. Ten arkivyskupas Hanna Šv. Marijos katedroj juos visus išventins į kunigus.

6 vienuolės atsiekė aukšto mokslo laipsnio.

Washington. — Katalikų Universitetas šiemet suteikė filosofijos doktorato laipsnius šešioms Seserims vienuolėms, prigulinioms |vairioms vienuolijoms.

Viena seniausių bažnyčių. Green Bay, Wis. — Už 8 mailių nuo čia yra mažas miestelis Bay Settelement. Tenai randasi seniausia šioj vyskupijoj bažnyčia. Ji pastatyta 1852 metais. Šiemet bus minima jos 75 metų sukaktuvės arba deimanto jubiliejus.

LAIMĒ.

— Laimē? Argi žmogus gali rasti ant žemės laimę, — paklausite manęs, Brangūs “Laivo” skaitytojai.

— Kas kur matė, kad žmogus būtų pilnai laimingas, pasitenkinęs, kad jam niekas nerupėtų, kad nereikėtų bijoti, drebėti? —

— Brangieji, teisybę sakote, — prie laimės žmogaus veržiasi, jos ieško, trokšta, siekia, bet pilnos laimės žmogus ant žemės negali pasiekti.

— Tai kam gi kalbėti apie laimę? — paklauskite.

— O kaip gi apie laimę nekalbėjus? Jeigu nepažysime kas yra toji laimė, kur yra toji laimingoji šalis, kur nepasisekimų, vargų nei sielvartų nėra, jeigu neieškosime kelių, kaip eiti prie mūsų sielos troškimų įgyvendinimo, — aišku, laimės nepasieksime niekad.

Charles A. Lindbergh į 33½ valandos iš New Yorko orlaiviu nuskrido Paryžiun ir kaipo didžiausias Amerikos didvyris-jaunuolis sutiktas Europoje ir Amerikoje, gali džiaugtis dideliu pavykimu, gali didžiuotis, kad jo vardas šiandie visame pasaulyje žinomas, bet galutinai ar jisai gali būti priskaitytas prie laimingųjų žmonių? Dalinai taip, bet ir jisai pilnos laimės neturi. Didžiausias jo turtas, — įgytoji garbė, didvyrio vardas. Bet jeigu atsiranda kiti drąsesni, arba kuriems geriau pavyksta sunkesnes užduotis atlikti, — tie Lindbergh'o vardą nustums, patys jo vietą užimdami. Ir dalinai jau taip įvyko. D. Chamberlinas su draugu Levinu iš to

paties New Yorko nulėkė net iki Berlynui, daug toliau už Lindbergh'ą, o garsusis kom. Byrd rengiasi daug daugiau pasitarnauti orlaivystei už visus prieš jį buvusius lakunus, praktiškai iširdamas skridimo pavojus ir nurodydamas, kaip juos pergalėti.

Taigi net ir didelė, pasaulinė garbė nėra pastovi. Jos gali netekti, kitiems vietą užleizdamas. Nėra čia pastovios laimės.

Mūsų laikuos žmonės labai mėgsta sportą, žaislus, šokius ir kitas pasilinksminimo progas. Į sporto, į žaidimų vietą suplaukia po kelesdešimt tūkstančių žiurovų. Jie sakosi esą laimingi gavę nusipirkti bilietą į žaislų vietą ir gavę pamatyti jaunuolių rungtynes.

Padorieji žaislai ir pasilinksminimas, tiesa, suteikia daliną užsiganėdinimą tam, kuris jame dalyvauja. Bet ir tie džiaugsmai ir linksmumas galutinai nepadaro žmogų laimingu, jau nekalbant apie neleistinus, nepadorius ar stačiai nuodėmingus pasilinksminimus, pavyzdin: girtuokliavimą ir t.t., kurių gale visados glūdi nusivilimas, skausmas, biauri tuštuma. Blogieji džiaugsmai visados neša blogybę, disonansą į žmogaus visą gyvenimą, suardo sielos ramybę, gadina kuno dirksnius. Ten gi, kur yra skausmas ar sielvarta negali būti laimės.

Kiti žmonės tariasi rasę laimę dideliuos turtuose. Iš visų kraštų veržiasi žmonės į Jungtines Am. Valstybes. Kodel? Bėga laimės ieškoti, nori tapti

turtuoliai. Sunkiai dirbdami, vargdami įsigyja turto, nusiperka namą, sukuria šeimynėlę, o kai kurie susitaupo nemažą kruvą pinigų juodai dienelei. Ar jau yra laimingi? Dalinai, bet ne visai, nes gali ateiti juoda dienele, gali netekti turto, sveikatos, gali ištikti kitos nelaimės.

Geraį daro žmonės apsisaugodami nuo nelaimių. Bet ten, kur saugojamasi nelaimių, jų bijoma. Kur gi baimė, ten pilnos pastovios laimės negali būti.

Kas iki šiol pasakyta aiškiai mums parodo, kad nei pasaulinė didelė garbė, nei pasaulio džiaugsmas, nei dideli turtais nepadaro žmogaus pilnai laimingą. Kodėl? Nes visa tai vien yra įrankis, priemonė, artimesnis kelelis prie pastovios laimės.

Jeigu žmogus būtų lygus visame beždžionei, ar kitam gyvuliui, ir laimės šešėlio užtektų žmogui, bet žmogus savo liuosa valia siekia didvyriškų darbų, o savo nemaria siela siekia laimingos amžinumos. Čia tai susikerta materialistų siekiai su realiu idealizmu. Materialistai — lietuviški bedieviai, netikėliai, kurie žmoguje mato vien beždžionės ainį, kurie norėtų įrodyti, bet nepajėgia, buk žmogus nei liuosos valios, nei sielos neturi ir t. t., nors savo įrodinėjimais ir ginčais su katalikais jie patys prieš save kovoja, panaudodami savo protą, liuosą valią ir kitas žmogaus sielos dvasines jėgas kovai prieš sielą ir Dievą. Materialistai nori žemėje sukurti sau visišką, nieku nesudrumstą laimę. Bet jau matėme, kad to padaryti negalima. Gali būti žmogus tik

dalinai laimingas, bet negali būti visiškai laimingas.

Žmonės katalikai žino kilnesnį žmogaus pašaukimą žemėje už materialistus, žino žmogaus gyvenimo tikslą, štai kodėl katalikų tarpe daugiau yra užsi- ganėdinimo ir kartu veržimosi į aukštybes.

Bendrašias apie laimę pastabas apsvarstę, galime dabar pažvelgti į mūsų siekiamą laimę. Kas yra mūsų siekiamoji, nesimainanti, amžinai pastovi laimė, kuri galės visą mūsų žmogiškąjį asmenį pilnai ir gausiai patenkinti?

Negali mūsų laimė būti koks nors pasaulio padarinys, — visa tai vien įrankis mums prie amžinos laimės siekiant. Neprotingieji daiktai ir žmogaus džiaugsmas žemiau už žmogų stovi. Negali todėl jie būti žmogaus amžinoji laimė.

Mūsų amžinąja, niekad nesikeičiama laime negali būti nei kitas žmogus. Nes ir jisai prie laimės siekia, jos savyje neturi, o kita, mūsų asmuo lygios yra vertės su kito žmogaus asmenimi.

Suburtomis jėgomis žmonės siekia prie laimės, bet patys savyje pilnosios laimės neturi.

Kame gi yra laimė? Pasaulio Kurėjas, Visagalingas Dievas, mūsų Amžinasis Geriausias Tėvas pats save paskyrė mums už laimę. Tame paskirime apsi- reiškia Dievo gerumas ir mūsų gyvenimo kilnumas.

GALILEO GALILEI.

Galileo Galilei gimė Italijoje 1564 m. iš turtingų aukštos giminės tėvų. Tėvas norėjo sūnų leisti į gydytojus, bet sunus nenorėjo ir tapo gamtininkas. Tų laikų gamtininkai prisilaikydavo klaidingų taisyklių, norėdami gamtą ištirti. Pastebėjęs taisyklių klaidingumą Galilei ėmė taip savasias pažiuras dėstyti, kad užgavo nevien klaidingasias taisykles, bet ir garbę žmonių, branginusių taisykles. Galileo juos iškėlė ant juoko.

Kaip kas vadina Galilejų astronomu, bet jis labiausiai pasižymėjo mechanikos moksle, ypač jos dalyje vadinamoje dinamika ir kalbančioje apie jėgas. Šitą mokslą jis beveik sukūrė. Apie 1588 m. jis tapo mechanikos profesorium savo gimtinio miesto universitete, kuriame yra palinkęs bokštas. Bedarydamas bandymus su tuo bokštu, Galileo atrado sunkiųjų daiktų kritimo taisykles. Jomis jis vėl sukėlė savo laikų gamtininkų apmaudą, gavo bėgti iš gimtinio miesto ir nuvyko į Florenciją. 1592 m. jis tapo Padujos universiteto profesorium ir dėstė matematiką. Pasukui jis grįžo į Florenciją ir tapo Toskanijos Didžio Kunigaikščio apmokamas jo dvaro matematikas. Čionai jis išrado keletą svarbių naujų dalykų, tarp jų ir prietaisą šilumai matuoti, kitaip sakant, termometrą. Danui Lippershey išradus teleskopą, Galilei to išradimo nematęs, bet tik išgirdęs apie jį, teleskopą patobulino, kad padidintų iš tolo regimus daiktus iki 32 kartų.

Besinaudodamas teleskopu Galileo

įtikėjo į Koperniko spėlionę, kad žemė ir kitos planetos sukinėjasi apie saulę. Tais laikais tai buvo tik spėlionė, dabar ji yra įrodyta tiesa. Kaip pirmiau Galilei buvo įerzinęs gamtininkus, taip dabar jis savo pažiuras į gamtos santvarką išdėstė taip, jog užgavo garbę kaikiurių teologų. Jis statėsi geriau už juos suprantas Šv. Raštą ir ištarė naują taisyklę Šv. Raštui aiškinti. Gamtininko žodį jis pastatė aukščiau už Šv. Rašto žodį, duodamas pagrindo įtarti, kad jis nebetiki į Šv. Raštą. Šiandien jau mes matome, kad jam nereikėjo užkabinti šv. Rašto, bet jo budas neiškęsdavo nepaerzinęs ką galėjo. Kaip pirma jis savo gamtinius išradimus taip dėstydamas, kad gamtininkai supyktų, taip dabar jis ir teologams įskaudino. Galileo išreiškė Šv. Rašto aiškinimo taisyklę yra teisinga. Bet ji ilgainiui neišrodė tokia, nes buvo išreikšta su erzinančiais priedais.

Atvykęs į Romą paviešėti Galileo 1611 m. atsivežė savo teleskopą ir pastatė jį Krivinalo sode, kurį priklausė tuomet kardinolui Bandini. Galileo buvo to kardinolo svečias. Galilei ir jo draugas kunigas vienuolis Foscarini sakė, kad šv. Raštas mokina taip, kaip sakė Galilei ir Kopernikas.

Jūdviejų priešai išrado, kad šv. Raštas taip nemokina. Ištyrus gamtinius įrodymus, kuriais Galilei rėmė Koperniko pažiuros teisingumą, pasirodė, kad tie įrodymai persilpnė. Ir šių dienų gamtininkai pripažįsta, kad Galilei tikrųjų gerųjų įrodymų neturėjo. Tuos geruo-

sius įrodymus buvo paskelbęs Jonas Keppler bet Galilei buvo neskaitęs Kepplerio veikalą. Galutinai Koperniko spėlionės teisingumą įrodė Newton'as, bet tat įvyko Galileiui jau mirus.

Pasityčiojimų užgauti, Galileo veikaluose tikrų mokslui užtenkančių įrodymų neradę, ir radę, kad Galilei iš šv. Rašto išveda, ko jame nėra, matydami, jog Galileo pažiuras labai platina stiproka tuomet Italijoje laisvamanių organizacija, kai kurie kunigai apskundė Galilejų, kad jis esąs laisvamanis.

Tą patyręs Galilei 1615 m. gruodžio m. atvyko Romon liuosa valia ir tapo gražiai priimtas. Bet nuėjęs į Inkvizicijos rumus jis patyrė, kad ten turima rimtų abejonių. Kardinolai jo klausinėjo, jis atsakinėjo. Ir klausimai ir atsakymai buvo rimti ir mandagūs. Inkvizicijos taryba išsprendė, kad pats Galilei nėra laisvamanis, bet jo pažiura yra klaidinga ir del to jis turi pareigos liautis ją skelbęs. Galilei pažadėjo ir pasirašė pažiurą atšauksiąs, daugiau jos nebeskelbsiās. Tai įvyko 5 kovo 1616 m. Po to Galilei sugrįžo į Florenciją ir gyveno niekeno nevarginamas.

1624 jis vėl buvo Romoje ir Bažnyčios vyriausybė jį priėmė maloniai bei mandagiai. Popiežius Urbonas VIII buvo jo draugas. Galilei prašė, kad Urbonas VIII panaikintų dekretą išduotą pirm 8 metų, bet popiežius to nepadarė. Nepatenkintas tuomi Galilei sugrįžo į Florenciją ir slapyvarde prisidengęs pagarsino nemokslingą polemikos veikalą, priešingą savo duotiesiems pažadams. Tada visoje Italijoje atsinaujino senieji

ginčai. Veikalas pasirodė 1632.

Tada Inkvizicija jau formaliai patraukė gamtininką teisman. Galileo pamelavo teismui, sakydamas, kad po 1616 m. niekumet neskelbęs atsižadėtujų pažiurų. Teismas pareiškimu netikėjo ir įsakė uždaryti mokslininką "kalėjiman."

Tas "kalėjimas" buvo gana savotiškas, nes vienam gana aukštam Inkvizicijos valdininkui liepta išsikraustyti iš savo buto ir tą butą užleisti "kaliniui" Galilei. Tas neva kalėjimas ir dabar dar stovi Romoje ant kalno Pincio. Jame gyveno Prancuzijos atstovas Italų karaliui.

Tame savotiškame kalėjime Galilei išbuvo 22 dienas. Be to jam tapo pridėtos šitos bausmės: a) per trejus metus kas savaitė po trisų kalbėti septynias atgailos psalmes, b) buti naminiam arešte iki kol Inkvizicija paliuosuos. Naminio arešto vietą pasirenka pats nubaustasis. Taip jis išgyveno labai patogiuose ir gražiuose savo pažiurų rumuose, kol buvo gyvas.

Kai kurie šmeižikai leidžia paskalas, buk Galilejų kankinę Romoje ir net akis išbadę. Tat visa yra pramanyta. Jo niekas nekankino, bet 1637 metais jis pats apako.

Sulaukęs labai žilos senatvės 78 m. amž. Galilei apsirgo savo paskutine liga. Visą amžį buvęs tikintys katalikas, jis paskutinėje ligoje atliko išpažintį, prieš mirsiant priėmė šv. Sakramentą ir gavo Paskutinį Patepimą. Popiežius Urbonas VIII atsiuntė jam ypatingą palaiminimą su visuotinu atlaidu.

Galileo mirė 8 sausio 1642 m. Florencijos katedroje Šv. Kryžiaus bažnyčioje yra gražus Galilejaus paminklas, kuriame ilsisi ir jo kaulai. Tais pačiais 1642 m. gimė Newton'as, kuris užaugęs tapo mokslininku lygiu Galilejui ir įrodė, jog Koperniko bei Galileo spėlionė atitinka tiesai.

Trumpai dalyką suimant pasirodo: 1) Kad Galilei šale didžiųjų mokslinių nuopelnų turėjo silpnybę savo išradimus skelbti kitiems pažeminančiu budu. Iš to išėjo jo nesusipratimai su savo laikų gamtininkais ir dvasine vyriausybe. 2) Kad Inkvizicijos tribunolas su-

klydo, priimdamas ištarmę, reikalaujančią iš Galilei neskelbti Koperniko spėlionės. 3) Klaidą padarė Inkvizicijos teismas, bet ne popiežius ir dėl to popiežiaus neklaidingumo šis dalykas neliečia. 4) Galilejui Bažnyčia netrukdė vesti jo tyrinėjimus, bet viena Bažnyčios įstaiga iš jo reikalavo neskelbti neįrodytos spėlionės sukeliančios tikybai nepalankius ginčus. 5) Galileo niekas nekankino ir dvasiškija jo nepersekiojo, tik minėtasis tribunolas jam uždėjo bausmę už žodžio nelaikymą ir netiesos sakymą teismui. Ta bausmė buvo minkšta.

Kun. P. Bučys.

Tretininkų Žinios.

Tikėjimo Dorybė.

Pereitą savaitę nagrinėjome apie tikėjimo dorybę, kodėl ji yra antgamtinė, mums Krikšto Sakramente suteiktoji dorybė, taipgi kad tikėjimo dorybė yra gyva ir mirusi ir kodėl mes privalome išpažinti ir tikėti į visas Katalikų Bažnyčios paduotas tiesas.

Šiuo tarpu išsigilysime į tikėjimo dorybę daugiau, pasirupinsime pažinti, ką Jėzus ir Apaštalai apie tą dorybę kalba ir pabaigoje nurodysiu kokių reikia imtis priemonių tai dorybei savyje stiprinti, auginti.

V. Dievui negalime patikti, jeigu netikime Jo apreikštoms tiesoms. Netikėdami, save aukščiau Dievo statome. Tai yra žmogaus aklos puikybės veiksmas.

Ką Išganytojas kalba apie tikėjimą? Pirmiausiai nurodo, kad tikėjimas buti-

nai yra reikalingas išganymui.

“Kas tiki į jį (Jėzų Kristų), tas neteisiamas; kas-gi netiki, tas jau pasmerk-tas, nes netiki į viengimusio Dievo Sūnaus vardą” (Jon. 3, 18).

Tikėjimas Dievo apreikštoms tiesoms suteikia žmogui Dievo visagalybės dalį, kaip Jėzus mokina: “Ištikrųjų, sakau jums, jei turėsite tikėjimą kaip garstyčių grūdą, jus sakysite šitam kalnui: Persikelk iš čia į tenai, ir jis persikels; ir jums nebus nieko negalima.” (Mat. 17, 19) “Ir visa, ko tik prašysite maldoje tikėdami, gausite” (Mat. 21. 21). “Jei turėtumėte tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jus galėtumėte sakyti šitam morų medžiui. Išsi rauk ir persisodink į jurą, tai jis jusų paklausytų.” (Luk. 17. 6.).

Net savo padarytuosius stebuklus Jėzus Kristus darė delei didelio nelaimin-

gųjų tikėjimo.

“Akklasis jam atsakė: Mokytojau, kad regėčiau. Jėzus gi jam tarė: Eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave” (Mor. 10, 52) Kuomet nuo dvylikos metų serganti moteriškė prisilietė Jėzaus rubų ir staiga pasveiko. — Jėzus nurodė priežastį del ko ji apturėjo tą malonę: “Dukter, tavo tikėjimas pagelbėjo tau, eik ramybėje” (Luk. 8, 48).

Kananiėtės motinos maldavimas pagydyti sunkiai sergančią dukterį tapo išklaustas vien del to, kad toji nelaiminga motina turėjo didelį tikėjimą. “Jėzus atsakydamas jai tarė: O, moteriške, tavo tikėjimas didelis; tebuna tau, kaip nori. Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko” (Mat. 15, 28).

Išganytojas nurodo, kad tikėjimas į Dievą ir Jo apreikštas tiesas yra butinai reikalingas, kad apturėtume amžinąjį gyvenimą: “Aš atsikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors ir butų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius” (Jon. 11, 25-26), atsieks butent amžinąją laimę — Dievą.

“Kas-gi netiki, tas jau pasmerktas” (Jon. 3, 18) “Ištikrųjų, ištikrųjų, sakau jums, kas klauso mano žodžio ir tiki tam, kurs yra mane siuntęs, tas turi amžinąjį gyvenimą ir neina į teismą, bet iš mirties pareina į gyvenimą” (Jon. 5, 24).

Tie aiškūs Išganytojo žodžiai nurodo mums, kad privalome tikėti Jam, jeigu norime gauti amžinąjį gyvenimą. Už tikėjimą Jėzus Kristus mums žada amžiną laimę, už netikėjimą — teismą, atmetimą. Tikrai, nelaimingi tie žmonės, kurie savo puikybėje atmetė tikėjimą, jo del ko nors išsižadėjo. Jie negali pasiekti amžinosios laimės — Dangaus.

Kaip-gi Apaštalai suprato tosios dorybės reikalingumą? Šv. Jonas Apaštalas nurodo į V. Dievo įsakymą: “kad tikėtumėm į jo Sunaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtumėm viens kitą” (I. Jon. 3,

23) Šv. Povylas apaštalas rašo korintiečiams: “Dievui patiko išganyti... tuos, kurie tiki” (I Kor. 1, 21) Šv. Petras sako: “kas į jį (Jėzų) tikės, nebus sugėdintas.” (I Pet. 2, 6) “kurie per jį (Jėzų Kristų) tikite į Dievą, jį prikėlusį iš numirusių ir davusį jam garbę, taip kad jusų tikėjimas ir viltis yra remiami Dievu” (I Petr. 1, 21)

Tikėjimo dorybė negali pas žmogų pasilikti nevaisinga, bet turi apsireikšti darbais. — kitaip patsai tikėjimas bus miręs. Kas tiki į Jėzų Kristų, tas turi ir jo įsakymus pildyti, buti gailestingas kitiems ir savo veikimu į rodyti, kad turi tikrąjį tikėjimą. Šv. Jokubaš apaštalas aiškiai sako: “ir tikėjimas, jei jis neturėtų darbų, yra pats savyje miręs” ir auksčiau “ką padės, mano broliai, jei kas sakytųsi turįs tikėjimą, bet neturėtų darbų?” (Jok. 2. 14.) “Parodyk man savo tikėjimą be darbų, ir aš tau iš darbų parodysiu savo tikėjimą. Tu tiki, kad Dievas yra vienas; gerai darai; taippat velniai tiki ir dreba... kaip kunas be dvasios, taip ir tikėjimas be darbų yra miręs.” (Jok. 2. 18-19, 26).

Šv. Judaš Apaštalas ragina: “Jus, mylimiausiasieji, patys save statydami ant jusų švenčiausio tikėjimo, meldamies šventoje Dvasioje, laikykite patys save Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasigailėjimo amžinajam gyvenimui.” (Jud. 1, 20. 21). /Taip kalba Apaštalai.

Tikėjimo dorybė gali mumyse augti, stiprėti, jeigu mes tikėjimą įgyvendiname darbais.

Pirmoji mūsų pareiga ir sąlyga tikėjimui gilinti, — 1-o viską priimti ir visam tikėti, ką šv. Bažnyčia mums paduoda tikėti. 2. Reikale išpažinti savo tikėjimą viešai ir jo neužsiginti. 3. Tikėjimo tiesas plėsti ir platint tarp žmonių. 4. Ginti savo tikėjimą nuo netikinčiųjų puolimo. 5. Už savo šventąjį tikėjimą viską nu-

kesti, o jeigu būtų reikalas ir gyvybę pašvesti.

Priemonės tikėjimo dorybėje stiprėti yra šios:

1. Kasdie atkalbėti Apaštalų sudėjimą — “Tikiu į Dievą...”

2. Dėkok, kad esi Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys.

3. Atmink, kad Dievui tiki, o ne žmonėms.

4. Apsvarstyk, kiek žmonių skelbiamos tiesos yra netobulos, dažnai net klaidingos.

5. Gyvenk sulyg Jėzaus Kristaus mokslo, kad galima būtų ir apie tavę pasakyti: “mano teisusis iš tikėjimo yra gyvas” (Rom. 1. 17).

—o—

IŠMINČIUS IR KARALIUS.

Senovėje viešpatavo karalius Aleksandars Makedonietis. Jis buvo žinomas visam tuolaikiniui pasauliui. Apie jį karo žygius dainas dainavo. Jį vadino Didžiuoju. Jo karalystėje gyveno žmogus vardu Dioginas. Kai kurie vadino jį išminčium, kiti keistu žmogumi. Jis gyveno statinėje ir visas jo turtas susidėjo iš lazdos, krepšio ir seno apsiausto. Turėjo jis ir puoduką, bet kuomet kartą pamatė vaiką geriantį vandenį su riešutėmis, tuomet nutarė, jog ir jam puodukas nereikalingas ir jį sumušė. Karalius Aleksandras užsidegė pamatyti tą keistą žmogų. Puikių palydovų lydimas prisirišino prie Diogino. Tuo metu Dioginas gulėjo šalia savo statinės ir gėrėjosi saule.

“Aš Aleksandras Makedonietis”, tarė karalius.

“O aš Dioginas”, atsakė išminčius.

Aleksandra nustebo. Jis buvo visų tiesiog garbinamas, prieš jį visi buvo nusizėminę, bet niekas ir niekuomet nerodė jam tiek šalto kraujo. Ir štai prieš jį žmogus suplyšusiam apsiauste, kuris nei mažiausios dėmės į jį nekreipia, rodos nemato.

“Ar tu manęs nebijai?” paklausė Diogino.

“O ar tu piktas?”

“Ne, aš geras,” atsakė karalius.

“Tad kodėl turėčiau tavęs bijotis”, ramiai atsakė Dioginas.

Aleksandrą nustebino šis keistuoilis. Jis visai buvo nepanašus į žmones, su kuriais rišo Aleksandrą artimos pažintys. Nutarė Dioginą apdovanoti.

“Matau esi neturtingas,” tarė jis, “jokių turtų neturi. Prašyk ko nori, viskas bus išpildyta”.

“Pasitrauk į šoną, nes kitaip užstoji saulę; daugiau man nieko nereik”.

To jau Aleksandras nemanė išgirsti.

Išminčius gi tęsė:

“Štai, siulai man turtus, kuomet aš už tavę esu turtingesnis. Man pakanka suplyšusio apsiausto, statinės ir krepšio. O tau mažai visos karalystės. Tavo visas gyvenimas — tai nuolatinis pavojus, tau rupi kokių būdu valstybės sienas praplėsti. Aš savo turtais esu patenkintas ir man nieko nereikia. Pagalvok, dabar, kuris iš mudviejų turtingesnis”.

Aleksandras giliai susimąstė.

Kapitonas Bopas.

Prekybiniame laive "Meduze", plaukiančiame iš Londono į Bostoną, kapitonu buvo Bopas, įgudęs jureivis, bet nedoras žmogus. Jis negailestingai engė savuosius jurininkus, buvo begėdiškai ištvirkęs ir žiauriai tyčiojosi iš kiekvienos šventenybės. Už ką jį visas ekipažas mirtinai nekentė. Pagaliau butų kilęs maištas ir kapitonui butų tinkamai atkeršyta, bet Dievas nulėmė kitaip. Staiga kapitonas pavojingai susirgo. Laivo komanda paėmė šturmanas. Ligonis visų apleistas, gulėjo kajutoje. Jau keturias dienas, ligos kankinamas, išgulėjo jis vienas ir niekas nenorėjo įeiti pas jį, nors vandens lašu jo išdžiovusį liežuvį pavilgyti, arba nusikorusią galvą pagalviu paremt. Jam baisi mirtis žiurėjo į akis. Kartą jis išgirdo, kad į jo kambarį kaž kas įėjo ir maloniu balsu paklausė:

— Kaip jaučiatės, kapitone?

Tai buvo dvylikos metų berniukas, vardu Robertas. Jis pasigailėjo kapitano. Bet kapitonas rusčiai atsakė:

— Kas tau darbo? Eik šalin nuo manęs!

Kitą dieną berniukas vėl įėjo į kapitano kajutą ir vėl paklausė:

— Ar nereikia ką nors tamstai, kapitone?

— Tai tu, Robertai? — vos girdimu balsu atsiliepė ligonis.

— Aš, kapitone.

— Ak, Robertai, aš kentėjau visą naktį.

— Pavelikite man nuprausti tam-

stai rankas ir veidą, tas gal tamstą atgaivintų.

Ligonis reikšdamas sutikimą pamajo galva, o Robertas suteikęs jam patarnavimą, paklausė:

— Ar galima, kapitone, dabar nuskust tamstai barzdą?

Tas taip pat buvo jam pavelyta. Paskui Robertas atsargiai pakėlė ligonio galvą ir pataisė pagalvius. Pagaliau įsidrąsinęs pasakė:

— Dabar duosiu tamstai išgerti arbatos.

Ir kapitonas su viskuo sutikdamas giliai dusavo ir liudna šypsena žiurėjo į berniuką.

Budamas įsitikinęs, kad nuo savo laivo žmonių, jokio pasigailėjimo negalima buvo tikėtis, širdies neapykantoj pasiryžo su niekuo nė žodžio nekalbėti.

"Šimtą kartų geriau numirt", mąstė jis, "negu priimti nuo jų pagalbą"... Bet malonus vaiko rupestingumas, jo nusistatymą išjudino, jo neramioji siela suminkštėjo ir, iki šiol, žiauriose akyse pasirodė ašaros. Jis matomai silpnėjo, jo dienos jau buvo suskaičytos ir pagaliau jis pats įsitikino, kad jo gyvenimas gęsta. Siaubas pagriebė jo sielą, kuomet prieš jį atsistojo mirtis ir amžinybė. Su baisiu riksmu prabudo jame sąžinė. Tačiau butų jai nepasidavusi jo geležinė siela, jis tyliai butų apleidęs pasaulį, įniršęs, su niekuo nesusitaikęs, jeigu meilusias vaiko balsas Dievo pasiųstas butų nepažadines jį.

Ir štai vieną kartą įėjo pas jį Ro-

bertas ir paklausė:

— Ar negeriau jums, kapitone?

Jis nusiminusiai prastėnėjo:

— Ak, Robertai, man sunku; su mano žuvusių kunu kasdien darosi blogiau. O su mano nelaimingąja siela?... Kas man daryti? Aš didelis bedievis! Mane laukia pragaras, aš nieko kito neužsitarnavau. Aš nusidėjęs, aš amžinai žuvęs žmogus.

— Ne, kapitone, tamstai Dievas atleis. Melskitės.

— Vėlu melstis. Man jau nėra vilties išsigelbėti. Kas man daryti? Ak, Robertai, kas su manim bus!

Taip iki šiol savo bejausmėje širdyje jis atgailestavo prieš vaiką, ir Robertas darė viską, kad sukeltų jame pasitikėjimą, bet veltui.

Kartą įėjus tam berniukui kajuton, ligonis vos bekvėpuodamas pasakė jam:

— Klausyk, Robertai, man atėjo į galvą, kad, gal but, kur nors laive yra evangelija.

Ir iš tikrųjų radosi laive evangelija.

Kuomet Robertas ją padavė ligoniui, tai jo akyse sužibėjo džiaugsmas.

— Robertai, — pasakė jis, — tas man pagelbės, tikrai pagelbės. Drauge, skaityk; dabar sužinosiu, kas man laukti, ir kame mano išganymas. Sėskis, Robertai, čia skaityk, aš klausysiu. —

— Tai kas gi man skaityt, kapitone?

— Nežinau, Robertai, aš nė karto nesu ėmęs į rankas evangelijos: skaityk ką nori, be pasirinkimo.

Robertas atskleidė evangeliją ir

pradėjo skaityt. Skaito dvi valandas, kapitonas godžiai klauso gaudydamas kiekvieną žodį išsiveržusį iš jaunučio vaiko burnos.

Likęs vienas, jis visą tą naktį galvojo, kas buvo skaityta, bet tose mintyse jo siela nuraminimo nerado.

Kitą dieną, kuomet vėl įėjo kajuton Robertas, jis prabilo:

— Mano drauge, aš jaučiu, kad aš žemės daugiau nebematysiu. Man jau artinasi galas. Greit busiu išmestas jūron. Bet ne to aš dabar bijau... Kas su mano siela, su mano nelaimingąja siela bus! Ak, Robertai, aš žuvęs, žuvęs amžinai! Ar negalėtum pagelbėt man? Pasimelsk, drauge, už mane. Juk tu maldas žinai?

— Ne, kapitone, aš jokios kitos maldos nežinau, kaip tik "Tėve mūsų", aš visuomet su motina rytais ir vakarais ją kalbėjau.

— Ak, Robertai, melskis už mane. Klaupkis, prašyk, kad Dievas atleistų man — už tai Jis tave palaimins. Melskis, drauge, melskis už savo paniekinimą, bedievi kapitoną.

Bet Robertas gaišo. O ligonis prašė ir įtikinėjo jį, kas minutė šaukdamas:

— Viešpatie, pasigailėk manęs nusidėjęlio!

Ir abu raudėjo.

— Del Dievo klaupkis, Robertai, ir melskis.

Ir, pasigailėjimo pagriebtas, berniukas atsiklaupė, sudėjo maldai rankas, su ašaromis, sušuko:

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

Liuterio ainos Otto Catorius, gyvenęs Turingijoje, paskelbė savo garsaus bočio giminės skaitmenis. Jisai sako, kad tasai pryčeris turi 612 ainių, kurių tarpe tėra tiktai 3 pryčeriai, arba kunigužiai. Jų vienas yra vedęs japonę ir jo visi vaikai vedę japonės. Ir tuomi Liuterio ainiai didžiuojasi, nes neturi kuo daugiau pasididžiuoti.

ITALIJA. — Geguzio mėnesio pabaigoje įvyko konsistorius ir Šventasis Tėvas Pijus XI paskyrė du Bažnyčios prelatu kardinolais. Vienas naujas kardinolas teko Belgijai, kitas — Lenkijai.

— Detroite sekančios šeimos suteikė daugiausia pašaukimų į dvasinį luomą: Kalt šeimyna yra davusi 12 asmenų, kurie įstojo į įvairius vienuolynus ir Schroede šeimyna 10 asmenų.

— Baltimore mieste mirė realestatininkas J. Dugan, kuris savo turto \$58,500 paskirstė įvairioms švietimo ir gailėstingumo įstaigoms.

— New Yorko garsus protestantų pryčeris dr. Fosdick iškėlė sumanymą į kirkužės įvesti klausyklas ir išpažinčių klausimą. Jeigu advokatai ir gydytojai gali turėti savo ofisus, tai kodėl (jo nuomone) pryčeriai negalėtų turėti savo ofisų, kuriuose galėtų gydyti žmonių susirgusias sielas!

VOKIETIJA. — Eisenschmitt kaime, del karo perversmų, šiais metais nebuvo vaikučių prie pirmos Komunijos. Bet tas apsireiškimas buvo papildytas gražesniu įvykiu. Visi seneliai ir senelės, kurie prieš 50 metų priėmė šv. Komuniją, tą sekmadienį vėl ėjo visi prie šv. Komunijos kaip kad 50 metų anksčiau mažais vaikučiais budami Ją priėmė. Tie jaunuoliai, kurie šįmet turėjo priimti šv. Komuniją, visi išmirė 1917 ir 1918 metais, kuomet įvyko toje šalyje badas. Šitas kaimas nėra vienas. Šioje Wittlich apielinkėje yra daug tokių parapijų, kuriose nesiranda nė vieno jaunuolio priimti šv. Komuniją pirmu kartu šį pavasarį. Todel seneliai pavaduoja jų vietas. Kad išlaikyti

visi papročiai, seneliai dėvi auksinius kaspinus ant rankų ir senelės auksinius vainikėlius ant galvų.

ČEKOSLOVAKIJA. — Daugelis visokių vienuolių Katalikų Bažnyčioje užsiima įvairia darbuote. Bet vis tas pats obalsis — darbo daug ir darbininkų mažą. Šiandie spaudos svarba ir galybė visiems žinomi. Per spaudą galima daug kas padaryti, tik truksta katalikams žmonių, kurie gera katalikiška spauda rupintųsi. Todel šiuo tai tikslu Čekoslovakijoje įsisteigė nauja vienuolija, kurios tikslas rupintis gera katalikiška spauda. Ji turi atsverti tą antplūdį tos nekatalikiškos stambeldiškos spaudos, kuri užvertė mūsų miestus ir kaimus ir kuri veda jaunimą į pražūtį. Garbingas vienuolijos tikslas! Šitoji vienuolija pavadinta šv. Mykolo Archangelo vienuolija. Kaip tasai garbingas Archangelas kovojo danguje slibiną, pakilusį prieš Dievo garbę ir galybę, taip ir šitoji vienuolija kovos tą antplūdį bedievybės, kuris griauja tikėjimą ir dorovę.

ANGLIJA. — Šiomis dienomis į Katalikų Bažnyčią buvo priimtas garsios anglų giminės kunigaikštis iš Marlborough. Jisai buvo priimtas Westminster katedroje. Po apeigų visi šeimos nariai atvyko į Kardinolo Bourne rumus ir čia jiems buvo suteiktas ganytojiškas palaiminimas.

ANGLIJA. — Nottingham katedroje vyskupas išventino į kunigus Vilių Douglas Walford, kuris pirmiau buvo anglikonų vienuoliu Kelham vienuolyne. Jų visa šeimyna protestantiška. Šventimų metu naujojo kunigo tėvai protestantai dalyvavo išskilmėse ir paskui buvo pakviesti pas vyskupą ant pusryčių.

— Vienas anglikonas, kuris per ilgus metus vedė karą prieš katalikus ir labai šmeižė kardinolą Bourne, Londono arkivyskupą, šiomis dienomis pakeitė savo nusistatymą ir pat-sai priėmė katalikų tikėjimą. Tai paskelbė pat-sai kardinolas Bourne.

Amerikos Lietuvių Žinios.

Naujoji A. L. R. K. Federacijos valdyba.

Federacijos XVII kongrese, įvykusiame birželio 14 ir 15 dd., Brooklyn, N. Y., balsų didžiūma naujojon valdybon išrinkta šie asmens: kun. J. J. Ambotas, Dvasios Vadas; kun. Ig. Albavičius, pirmininkas; L. Šimutis, vice-pirm.; J. Mačiulis II vice-pirm.; kun. J. Švagždys, išdininkas. Revizijos komisijon: kun. dr. J. Navickas, kun. S. Draugelis ir J. Flumasonis. Kandidatai — kun. Ig. Kelmelis, p-nia S. Subatienė, M. Zujus ir A. Kazlas.

Rezoliucija Arkiv. Matulevičiaus ir Dr. Basanavičiaus paminklų reikalui.

Federacijos Kongreso dalyviai su didžiausiu širdies skausmu prisimena mirtį Lietuvos patriarko dr. Basanavičiaus ir arkivyskupo Matulevičiaus, kuris pernai dalyvavo mūsų Kongrese, kėlė mūsų tautinę dvasią ir nuoširdžiausia ragino mus spiestis po Federacijos vėliava. Lietuvai netekusiai tų dviejų žymiausių vyrų, reiškia jai giliausios užuojautos ir žada remti jiems paminklų statymo idėją.

Chicago, Ill.

Šįmet Šv. Kazimiero Akademiją (high school) baigė: O. Auškalnytė, Z. Dovidauskaitė, E. Griunaitė, A. Kuodytė, B. Lindžiūtė, F. Nausėdaitė, E. Nutantaitė, E. Prosevičiūtė, Em. Prosevičiūtė.

Komercijos kursą baigė: B. Kenedy (svetimtautė), A. Kinaitė, P. Labanauskaitė, J. Mitkiūtė, A. Runšaitė.

Muzikos Konservatoriją baigė: E. Griniūtė, M. Mykolaitytė, F. Nausėdaitė, Em. Prosevičiūtė.

Aštuntą skyrių baigė: A. Balandytė, J. Bardauskaitė, T. Bartušytė, F. Carmody, S. Dargytė, V. Dominaitė, L. Gailiūtė, F. Jurgaitytė, J. Kaveskaitė, L. Kriau-

čiubaitė, J. Luckiūtė, J. Montvilaitė, O. Pažemytė, Z. Vaičiūtė, S. Vielaitė, P. Zakaraskaitė.

Dovanas laimėjo: Už religiją B. Lindžiūtė dovana Šv. Kaz. Ak. Alumniceių.

Už aukščiausį mokslo laipsnį aukštoje mokykloje: 4-me mete Em. Prosevičiūtė, dovana kun. A. Baltučio ir 3-me mete B. Paliliunaitė; 2-me mete R. Dobravalskytė dovana kun. P. Vaitukaičio ir 1-me mete Z. Poškaitė; 2-ros klasės komercijos kurso J. Mitkiūtė dovana kun. J. Vaičiuno ir 1-mos klasės komercijos kurso A. Kizelevičiūtė; A. Mykolaitytė už greitą mašinele rašymą laimėjo Underwood Typewriter Co. medalį.

8-me skyriuje dovanną laimėjo S. Dargytė.

Visi žmonės skirstėsi į namus labai patenkinti mokslo metams Šv. Kaz. Akad. baigti vakaru ir programa.

Lietuvių Kunigų atmainos Chicagoj ir apylinkėse.

Kun. Paškauskas paskirtas Visų Šventų par. klebonu.

Susirgus kun. P. Lapeliui ir rezignavus iš Roseland, Ill. lietuvių parapijos, ir vėl įvyko gana didelės lietuvių kunigų atmainos Chicagoje.

Mūsų reporteris telefonavo gerb. kun. J. Paškauskui ir paklausus apie kunigų atmainas, pasakė, kad J. E. kardimolas jį, kun. J. Paškauską, jau paskyrė Visų Šventų parapijos klebonu, Roselande, o kun. J. Statkų, Šv. Jurgio parapijos vikarą, Šv. Petro ir Povilo par. klebonu West Pullmane.

Nesenai kun. P. Baltutis paskirtas naujos parap. klebonu Marquette Parke, kun. J. Svirskas North Sidė, o kun. J. Čužauskas perkeltas klebonu į Chicago Heights, Ill.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Praneškite, kaip reikia rinkti ir kokius vartotus pašto ženklus ir kur juos siųsti?

“L.” Skaitytojas.

ATSAKYMAS. — Vartoti pašto ženklai daug pagelbsti misijonieriams Indijoje. Ten iš tų ženklų didžturtčiai savo kambariams daro papuošalus, arba net kambarių sienas įvairiomis spalvomis ir piešiniais išlipdo. Už gautus nuo tų turtuolių pinigus, statomos koplyčios, vedamos mokyklos, ligoninės.

Birželio 3 dieną Direktorius C. Hauler iš Liege (Belgijos) rašė mums laišką, dėkodamas už pasiųstus pašto ženklus. Savo laiške jis mini, kad labai pageidautina jiems turėti kiek galint daugiau lietuviškų pašto ženklų ir Amerikos, brangesnių už 5 centus. Geri ir kitoki, bet jie mažesnės vertės. Savo rinkinius siųskite stačiai į Belgiją. Adresas: L'oeuvre de vieux Timbres. Grand Seminaire. Liege (Belgique) Europe.

KLAUSIMAS. — Bibliškai pasakoja, buk kitais metais bus pasaulio pabaiga. Ar tiesa? *Chicagietė, “L.” Skait.*

ATSAKYMAS. — Netiesa. Pasaulio pabaigos metų niekas nežino. Porą metų atgal bibliškai visus tikino, kad pereitais metais turėjo but pasaulio pabaiga. Jie tai išskaitė, sakėsi, iš Šv. Rašto. Bet šv. Rašto nemoka skaityti. Iganytojas pasakė: “apie aną dieną ir valandą niekas nežino, nė dangaus angelai, tik vienas Tėvas.” (Mat. 24. 36) “Budėkite tat, nes nežinote nei dienos, nei valandos.” (Mat. 25, 13.).

KLAUSIMAS. — Ar tiesa kad Rusijoje 1919, 20 metais laike bado kai kur tėvai valgė užmušę savo vaikus?

E. Raudonis, Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Deja, taip buta. Pati bolševikų valdžia tą patvirtino, bau-

sdama, kur sugavo, žmogėdras mirtimi.

KLAUSIMAS. — Girdėjau, buk žydai savaitės dienas kitaip skaitė, negu dabar mes skaitome. Prašau paaiškinti.

A. E. Noras “L.” sk-jas.

ATSAKYMAS. — Pas žydus septintoji savaitės diena yra subata, o pirmoji — mūsų sekmadienis. Krikščionys pakeitė savaitės dieną skaitymą, pirmą dieną pavadino Viešpaties Diena, nes joje Jėzus prisikėlė iš numirusių, atsiuntė šv. Dvasią ir kitos mūsų tikėjimo paslaptys įvyko tą dieną. Po Viešpaties Dienai pirmoji diena pavadinta pirmadienis ir taip pasidarė subata — šeštadienis, o Viešpaties Diena — Sekmadienis.

KLAUSIMAS. — Socialistai pasakoja dažnai apie Francijoje 18 šimtmečio gale įvykusią revoliuciją su didžiausiu pasididžiavimu, buk tai ji prisidėjusi prie sparčios civilizacijos pažangos. Kiek man teko iš istorinių vadovėlių skaityti, nematau kad toji revoliucija būtų davus žmonijai naudos. O gal aš klystu?

J. K. Valonis, Gary, Ind.

ATSAKYMAS. — Tamsta neklysti. Francijos buvusi revoliucija žmonijai gero nedavė, nebent tą, kad per ją žmonės pažino, ko verti bedieviai, revoliucionieriai. Kaip Montgaillard, Histoire de France, IV, 200 p. rašo, socialistai Mendono mieste buvo įsteigę laike tos revoliucijos žmonių odų dirbtuvę. Bedieviai nužudavo nekaltus žmones, nulupdavo odą ir atiduodavo dirbtuvėn. Iš žmonių odos revoliucionieriai bedieviai sau rubus siuvosi. Tokio kanibalizmo, kokis buvo tuomet socialistų praktikuojamas, visame pasauly nerasi.

Jei Tamsta nori daugiau sužinoti apie bedievių, laisvamanių ir socialistų darbus Francijoje, įsigyki “Bedievių Inkviziciją”, parašytą D-ro A. Maliauskio.

Lietuvos Žinios

Kodel sušaudytas gen. Kleščinskas.
Gen. Ladyga, karo teismo pirmininkas Kleščinsko byloje, vakar priėmė spaudos atstovus ir suteikė šių informacijų: gegužės 31 d. 9 val. įvyko karo teismo posėdis, kuriame buvo svarstoma gen. Kleščinsko byla. Teismo eigoje nustatyta, kad ats. gen. Kleščinskas nuo 1925 m. liepos mėnesio teikė SSSR atstovybei Kaune žinių apie mūsų kariuomenę, aukštuosius karo vadovybės asmenis, politinių partijų vadus ir vyriausybės narius. Tokios žinios esant karo stoviui yra valstybinė paslaptis. Kad tos žinios buvo duodamos, įrodo paties gen. Kleščinsko ranka rašyti dokumentai.

Teisme Kleščinskas laikėsi ramiai ir atsargiai. Iškelus kokį nors jo darbą, jis prisipažindavo. O ko nepavyko išskelti dokumentais, jis, matyt, nutylėjo. Davus jam apsigynimo žodį jis tarė: „Man gėda, labai gėda, kad aš dirbau naudai tų, kurių visa savo siela neapkenčiau. Pradžioje vertė mane daryti medžiaginę padėtis“. — Teismo pirmininkui pastebėjus, kad jo medžiaginę padėtis nebuvo bloga, jis nieko aiškaus neatsakė.

Teisme paaiškėjo, be to, kas jau anksčiau spaudoje buvo skelbta, kad Kleščinskas, grįždamas didžiojo karo metu iš vokiečių nelaisvės, buvo nuvykęs į Lenkiją. Čia jam buvo pasiūlyta štabo viršininko padėjėjo vieta vienoje kariuomenės grupėje. Teismui pareiškė, kad jis nuo tos vietos atsisakęs ir vykęs pas gen. Judeničą į Suomiją. Sustojęs Lietuvoje ir neišgavęs laiku leidimo išvažiuoti, užėję į vyriausią štabą ir čia susitaręs tarnauti mūsų kariuomenėje. Išėjęs į atsargą buvo nusprendęs važiuoti į Turkiją, bet nuo šios kelionės jį sulaukė pensijos klausimo išsprendimas. Tuo metu ir buvo sučiupti jo dokumentai.

Turint galvoj, kad at. gen. Kleščinskas, esant karo stoviui, teikė valstybines paslaptis svetimai agenturai ir turėjęs tokią aukštą ir atsakomą vietą mūsų vadovybėje, dirbo taip žemą darbą karo teismas, gindamas tautos garbę ir kariuomenės autoritetą, nusprendė kaltininką mirties bausme.

— Be to, teisme buvo nustatyta, kad Kleščinskas teikė žinias SSSR atstovybei tris kartus į mėnesį. Kiek jis už tai gaudavo nežinoma, bet išaiškinta, kad jo giminės gyvena SSS Rusijoje paimdavo kas mėnuo po 500 lt.

Teismo sprendimas įvykdytas.

Šventojo Tėvo Pijaus XI 70-ties metų amžiaus sukaktuvių dienai, Respublikos Prezidentas A. Smetona, gegužės mėn. 31 d. pasiuntė Jo Šventenybei šitokią telegramą: „Jo Šventenybei Popiežiui Pijui XI — Roma. Del Jusų Šventenybės septyniasdešimts metų amžiaus sukaktuvių, prašau Jusų Šventenybę malonėti priimti mano ir Lietuvos Tautos nuoširdžiausius linkėjimus, o taipgi ir mūsų gilios ir nesikeičiamos pagarbos jausmus. A. Smetona Lietuvos Respublikos Prezidentas.“ Šventasis Tėvas į pono Prezidento pasveikinimą atsakė šitokia telegrama: „Jo Ekscelencijai Lietuvos Respublikos Prezidentui, Kaunas. Tėviškai atjausdamas Jusų Ekscelencijos ir Jusų Tautos mums pareikštą sunaus pagarbą ir linkėjimus, del mūsų sukaktuvių šventės, iš širdies dėkojam ir reikšdami geriausius linkėjimus Jusų Ekscelencijai ir Jusų krašto gerovei siunčiame specialų apaštališką palaiminimą. — Pijus P. P. XI“.

— Busią praplėstos apskričių viršininkų teisės, jų valdžia ir pareigos. Apskrities viršininkas busiąs tikras apskrities šeimininkas ir materialinė jų gerovė busanti pagerinta.

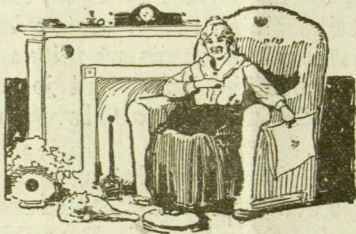
— Švietimo Ministerija mananti pakelti mokesčių už mokslą vidurinėse ir aukštesnėse mokyklose bei Universitete, o sumažinti mokesnį amatų mokyklose.

— Š. m. birželio 31 d. ir liepos 1 ir 2 d. įvyko Lietuvos katalikų Kongresas Kaune, Valstybės Teatro salėje.

Gegužės 23 d. J. E. Arkiv. kunigų ir

garbės sargybos raitelių lydimas rytą 10 val. išvyko į Jurbarką. Pagerbimui, beveik visas kelias ligi Jurbarko buvo išbarstytas medžių šakomis ir gėlėmis, prie sodžių papuošti iškilmingi vartai ir susirinkę žmonių minios praleisti J. E. Arkivskupą ir gauti palaiminimą.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Aprg.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

“DRAUGA”

“Draugo” kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

“DRAUGAS”

2334 So. Oakley Ave.

CHICAGO, ILL.